

343-7
1972 MAJ 5-

A szakszervezet az ügyészséghez fordult

244 **Egy elbocsátás története**Megpróbálták menteni + Ismerős tanúk
Döntött a döntőbizottság

Az üzemvezetőt hosszas huzavona után **elbocsátották**. Pedig voltak, akik minden erejüket latba vették, hogy maradjon: „**Alkalmat kell adnunk, hogy itt tegye jóvá súlyos vétkét.**” A közhangulat azonban ellene fordult.

Mérsékelt büntetés

Az üzemvezető 18 éven át az Elektromechanikai Vállalat alkalmazottja volt. Az utóbbi években a tv-adó szerelőrészleget vezette. 1971-ben súlyos visszaélésre derült ki az üzemvezető **munkaidő alatt vállalati anyagokból** épülő balatoni nyaralójához különféle használati tárgyakat készíttetett beosztottai-val. Máskor a vállalat önindító motorját gépkocsijába szerelte. A fegyelmi, s a rendőrségi vizsgálat adatai szerint **13 800 forinttal károsította meg a társadalmi tulajdont**. Mindez után is többen igyekeztek megmenteni az üzemvezetőt, az igazgató azonban a közhangulat hatására **aláírta az elbocsátó határozatot**. Ez volt a kálvária kezdete.

Az üzemvezető panaszszal fordult a vállalati döntőbizottsághoz. A büntetést **mérsékelték**; a vezetőt elbocsátás helyett alacsonyabb munkakörbe helyezték. A bizottság határozata nem volt egyhangú. Az a döntőbizottsági tag, aki a szakszervezetet képviselte, különvéleményt nyújtott be. Úgy látta ugyanis, hogy a döntőbizottság csak az enyhítő körülményeket kutatta. „18 évi áldozatos és kötelességen felüli” munkáról beszélt, pedig az üzemvezető már **1963-ban fegyelmit kapott**. Ezt két hónap múlva újabb fegyelmi eljárás követte. 1969–1970–1971-ben tovább halmozódtak a mind súlyosabb hatásköri túllépések. Egy marós szakmunkás ellen például rágalmak alapján indított fegyelmi eljárást, s a dolgozó elbocsátását kérte. De mert egyetlen állítását sem tudta bizonyítani, azokat kényszerűségből **visszavonta**. Többször megsértette beosztottjai emberi méltóságát. A rossz munkahelyi légkör miatt 10–15 éves törzsgárdatagok sorozatosan léptek ki a vállalattól.

Kérdezték volna

A legújabb — imár rendőrségi — ügyről nemcsak a döntőbizottság szakszervezet által delegált tagjának, hanem a vállalati szakszervezeti tanácsának is különvéleménye volt. Az utóbbi években többször kérte az üzemvezető leváltását, most azonban — a társadalmi tulajdon megkárosítása után — az elbocsátását **sürgette**. Enyhének tartotta az újabb büntetést. Az igazsághoz tartozik az is, hogy a döntőbizottság tagjai nem kaptak megfelelő lehetőséget, hogy a tárgyaláson **kérdést intézzenek** az üzemvezetőhöz, a tanúkhöz. A tanúk kiválasztása sem volt a legszerencsésebb: az üzemvezető baráti, s

közelebbi ismeretségi köréhez tartoztak.

Úgy látszott azonban, hogy az üzemvezető marad, mert az igazgató nem a szakszervezettel, hanem a döntőbizottsággal értett egyet: **nem fellebbezett** — a szakszervezeti tanács felhívására sem — az enyhítő határozat ellen. A szakszervezetnek pedig nem volt fellebbezési joga. A vállalat szakszervezeti tanácsa azonban az igazgatój „nem” után is úgy határozott: mindent elkövet, hogy az üzemvezető távozzon. Az ügyészséghez fordult, amelynek 15 napon belül önálló fellebbezési joga van.

A többiekért

Az ügyész — időközben társadalmi tulajdoni károsító hűtlen kezelés miatt elkészült a vádirat — a fellebbezési fórumon,

a Területi Munkaügyi Döntőbizottságon csakúgy, mint a szakszervezet, az üzemvezető **elbocsátását kérte**. A harcot itt is meg kellett vívni. A vállalati igazgató képviselője ugyanis a szakszervezet és az ügyész indítványának elutasítását tartotta volna helyesnek: „**Az üzemvezető a vétkez kötelességességét csak a vállalattól teheti jóvá.**”

Az úgy a Fővárosi Területi Döntőbizottságon most lezárult: elsősorban a szakszervezet határozott fellépésére az üzemvezetőt **elbocsátották**. Ez ellentétesnek látszik az érdekvédelmi szerv rendelkezésével, **mégsem az**. A szakszervezetnek szembe kellett szállnia a törvényt is súlyosan megsértő üzemvezetővel, hogy a vállalat **többi dolgozójának** érdekeit, s a társadalmi érdeket megvédje.

Kulesár Anna